

Sygn. akt *IV U 803/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 16/10/2017 r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 16/10/2017 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje K. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia

25 kwietnia 2017r do 30 kwietnia 2021r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz K. M. kwotę 600 złotych / słownie : sześćset / tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za wszystkie instancje .

Sygn. akt IV U 803/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 września 2019 r.

Decyzją z dnia 16.10.2017r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku z dnia 25.04.2017r., odmówił K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na uzasadnienie podano, że brak jest podstawy do przyznania renty, bowiem wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy, co wynika z orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 11.10.2017r.

W odwołaniu K. M. zarzucił powyższej decyzji naruszenie art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem schorzenia o podłożu kadriologicznym, cukrzycowym, ortopedycznym, neurologicznym oraz psychiatrycznym powodują u niego niezdolność od pracy. Wnosił o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, bowiem podstawą do jej wydania było orzeczenie komisji lekarskiej organu rentowego.

Sąd ustalił:

K. M. w okresie od 16.05.2016r. do 10.05.2017r. miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

W dniu 25 kwietnia 2017r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 11.10.2017r. komisja lekarska ZUS stwierdziła, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy.

To orzeczenie stanowiło podstawę wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji.

(dowód: dokumentacja w aktach ZUS)

W postępowaniu odwoławczym dla ustalenia, czy K. M. jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami, Sąd dopuścił dowód z opinii lekarzy biegłych sądowych specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii i medycyny pracy, kardiologii, diabetologii i psychiatrii.

W opinii z dnia 24.01.2018r. (k. 11-12) biegli specjaliści z zakresu kardiologii i diabetologii przy rozpoznaniu:

- 1) nadciśnienia tętniczego,
- 2) cukrzycy typu 2 w okresie doustnego leczenia hipoglikemizującego skojarzonej z otyłością

zaopiniowali, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Wskazali, iż przeprowadzona w 2014r. kompleksowa nieinwazyjna diagnostyka kardiologiczna nie wykazała istotnych odchyłeń od normy. Nie wykazano także wtórnych do nadciśnienia tętniczego uszkodzeń serca możliwych do zdiagnozowania w badaniu echokardiograficznym, obecności niedokrwienia serca, jak też istotnej arytmii serca. Biegli podali, iż cukrzyca typu 2 leczona lekami doustnymi bez udokumentowanych powikłań narządowych nie wpływa na zdolność wnioskodawcy do pracy.

W opinii psychiatrycznej z dnia 24.04.2018r. (k. 20-23) biegły psychiatra na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz wyników przeprowadzonego badania stanu zdrowia psychicznego stwierdził, że wnioskodawca wykazuje objawy dystymii, które nie powodują niezdolności do pracy.

W opinii z dnia 25.07.2018r. (k. 34-36) biegły specjalista ortopeda przy rozpoznaniu:

- 1) choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego z objawami korzeniowymi nawrotowymi w remisji zasadniczych objawów klinicznych,
- 2) przykurczu zgięciowego stawów bliższych międzypaliczkowych V palców obustronnie,
- 3) choroby zwyrodnieniowej kolan wstępnie zaawansowanej

zaopiniował, że wnioskodawca w chwili obecnej prezentuje dolegliwości umożliwiające mu wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami na otwartym rynku pracy z przyczyn schorzeń ortopedycznych. Zdaniem biegłego w trakcie rehabilitacji i usprawniania doszło do zasadniczej remisji dolegliwości subiektywnych i poprawy wydolności narządu ruchu.

W opinii z dnia 12.09.2018r. (k. 45-48) biegły z zakresu medycyny pracy i neurologii stwierdził u wnioskodawcy dyskopatię kręgosłupa z zespołem bólowym w remisji objawów klinicznych i uznał, że jest on zdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Wskazał, iż zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa manifestują się okresowym zespołem bólowym, ale w aktualnym stopniu zaawansowania nie upośledzają sprawności ustroju w stopniu powodującym

długotrwałą niezdolność do pracy. Wykonane w 2016r. badanie rezonansu magnetycznego kręgosłupa lędźwiowego wykazało drobne zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne, ale bez najmniejszych cech konfliktu korzeniowego. Biegły nie stwierdził u wnioskodawcy dodatknych objawów oponowych i mózdkowych, ograniczenia ruchomości kręgosłupa i stawów, zaburzeń czucia, dodatknych objawów rozciągowych, dysfunkcji manualnych i lokomocyjnych ani najmniejszych deficytów neurologicznych.

W zarzutach do opinii biegłego z zakresu medycyny pracy i neurologii pełnomocnik wnioskodawcy podnosił, iż biegły ten nie uwzględnił okoliczności związanych z istnieniem zespołu korzeniowo-bólowego, który uniemożliwia wnioskodawcy wykonywanie pracy. Poinformował także, że z uwagi na zawroty głowy i utratę statyki wnioskodawca został skierowany na Oddział Neurologiczny Szpitala (...). Rodziny w R..

W opinii uzupełniającej z 16.01.2019r. (k. 72-73) biegły specjalista neurolog i z zakresu medycyny pracy podnosił, iż nasilenie dolegliwości bólowych kręgosłupa wnioskodawcy leczone skutecznie zachowawczo i krótkotrwale w oddziale neurologicznym nie daje podstaw medycznych do zmiany wydanej opinii. Podtrzymał opinię sądowo-lekarską z 12 września 2018r.

W kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 05.06.2019r. (k. 113-114) biegły sądowy odnosząc się do badania MR głowy wnioskodawcy z dnia 11.02.2019r. podał, że patologia stwierdzana w tym badaniu pod postacią przewlekłej wielogniskowej niespecyficjnej naczyniopochodnej demielinizacji mózgowia dowodzi o istnieniu u wnioskodawcy zmian patologicznych w okresie wcześniejszym. Biegły po przeanalizowaniu ponownym akt sprawy, akt organu rentowego, dostępnej dokumentacji medycznej, prześledzeniu procesu diagnostyczno-leczniczego, po uwzględnieniu nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia zaopiniował, iż pod względem neurologicznym i z punktu widzenia orzecznictwa medycyny pracy wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, okresowo, do kwietnia 2021r. Wskazał, iż wymaga on dalszego leczenia, rehabilitacji oraz pogłębionej diagnostyki.

Sąd dokonał powyższych ustaleń na podstawie wskazanych dowodów. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, które sporządzone zostały przez powołane do tego osoby, w zakresie przyznanych im kompetencji i w przepisanej formie.

Sąd uznał opinie biegłych specjalistów z zakresu kardiologii, diabetologii, ortopedii, psychiatrii oraz neurologii i medycyny pracy za fachowe i zupełne. Biegli wydali opinie po badaniu wnioskodawcy oraz po wnikliwej analizie dokumentacji jego leczenia. W opiniach podali rozpoznanie, opisali aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, a także dokonali oceny stanu jego zdrowia w aspekcie zdolności do pracy.

Dla Sądu podstawą do wydania orzeczenia była opinia biegłego z zakresu neurologii i medycyny pracy, gdyż to schorzenia neurologiczne dominują w stanie zdrowia wnioskodawcy. Biegły ocenił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, okresowo, do kwietnia 2021r.

Sąd, zgodnie z regułą zawartą w art. 233 § 1 k.p.c. dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego jego rozważenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Stosownie do art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2018r. poz. 1270 j.t.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat- jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (art. 58 powołanej ustawy). Przy czym okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Wnioskodawca spełnia warunki określone w art. 57 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 cytowanej ustawy.

Natomiast, jak wskazano w art. 12 ust. 1 - 3 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Całkowita niezdolność do pracy oznacza natomiast utratę zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się z jednej strony stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, z drugiej zaś możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie należy uznać, że decyzja organu rentowego nie była prawidłowa, gdyż z zebranego w sprawie, wiarygodnego materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego z zakresu neurologii i medycyny pracy wynika jednoznacznie, że wnioskodawca spełnia warunki określone treścią przepisu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach.... Biegły wydając opinię wziął pod uwagę dostępną dokumentację medyczną, w tym opinie sądowno-lekarskie, karty informacyjne z leczenia w oddziale neurologicznym w 2018r. i w 2019r. oraz prześledził proces diagnostyczno-leczniczy.

Wobec powyższego Sąd w oparciu o powołane przepisy zmienił zaskarżoną decyzję w trybie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że przyznał K. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 25 kwietnia 2017r., tj. od dnia złożenia wniosku, do dnia 30 kwietnia 2021r.

Wobec faktu, iż ustalenie wszystkich niezbędnych elementów warunkujących przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nastąpiło dopiero w postępowaniu sądowym, Sąd stosując art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustalił brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., art. 108 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015r. poz. 1800).

Na marginesie Sąd stwierdza, że przeoczył fakt, iż wnioskodawca w okresie od 16.05.2016r. do 10.05.2017r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Przepis art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Zaś ust. 2 powołanego wyżej przepisu stanowi, że jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego

zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia. Tym samym świadczenie winno być przyznane wnioskodawcy od 11 maja 2017r., a nie od 25 kwietnia 2017r.